

Alszol?

Tudom, alszol, és édes kámfor varázspora hinti meg álommadarad,
de jó lenne valami közöset alkotni, mi maradandó lenne akár egy
pillanat.

A bor és a nők tiszteletére

Bordeaux-ban vagyok, ahol nincs más,
csak szőlőskertek–pincék és francia madame-ok...
Sajtok, hangok, színek, nevetés és némi felszabadult ölelés,
hogyan bordóbban lásd, az élet mit is adott.
Ez az én világom, ahol olíva, tenger és fűszer zamatosítja meg
a pillanatot.
Mondd, mi rejlik még bennem, hisz te látod, ezért vagy itt,
mosolyogsz, és megnyitod a varázskaput.

A szem

Szunnyadó szemem könnyes szembogara, tollpárnák pihés
bársonyára talál,
hol talán pihenés megnyugvás vár.
Nem vagy velem... oly jó... mert a magány mazsolás pudingot kever
fejem fölé
és csak gyarló lelkek kongatják üres, vágyra járó testem.

Ajándék Vagy...

Ajándék a nevetés, a szeretés, könny, a sírás, a lélegzés
a keresés, ajándék vagy, ajándék mind-mind nekem.
Ajándék a szépség, az ölelés, az elme, a gondolat, a hang és a
feledés, ajándék mind-mind nekem.
Ajándék az ének, az írás, a fájdalom, a repülés, ajándék a
fény, a meleg és az örökös szeretés.
Ajándék minden, ami körülvesz és megérint, mert ajándék minden
ami él.

Almásderes

Milyen szőke szépség biceg mellém, ül le és dobálja fejét,
mint egy csikó. Hadd vakarjam nyakad, deres hátad,
mint egy ló-faló.

Álom

Álomba gyógyítom magam...

Arcodon

Arcodon piócám és fátyol, miért nem látsz...
Talán így, vértől fosztva mást kutat? Egy álarcot,
mi önmagát nem leli...
De látni jó, hallani szép... mert van más, mi több és jobb,
mint fedetlen félelmed, mi önmagától is fél.
Benned és bennem is több lény küzd...
hát győzzön, ki jó, aki valamit is ér.

Bent

A kidobottak bálján lomtalanított szívek között a deres ősz
ránk köszönt – hé, hello -,
hol pára mossa fáradt arcunk, és csak a reggeli kávé melegíti
fel.
De az erdő megad mindent, és ugyanazt jelenti neked, mint
nekem, mert fába fa, fűbe fű, vízbe hab, sodrásában élet, hol
mézed és boldog arcod felold minden zárt pillanatot és
beleolvadok végleg.

Büdösbogár

Mivé változol át, ismeretlen önmagad melyik orcáját fordítod
felém...
Mi lett veled, édes..., még ha a gondolat és az eltökéltség is
elég profán...
Hová visz így képtelen képzeted, ami így önmagadból kifordít
ostobán?
Miféle éned kerekedik felül, hogy így mindent félredobsz, ami
még ott dobog belül?
Zavart a tudat, de mondd ki vagy?
Hol fekete бүдösbogár tetovált kövér teste telepedik rád...
Madár szárnyaival agyad közepét szívja,...
az ötödik Sally negyedik életét élve - vagy halva - gorilla
táncát járja vigadva.

Csak hang és zene

Csak hang és zene, mi elrepít vitorlázó szárnyaival innen...
ha újra csalódás vesz majd körül, akkor is újra kezdem,
lesz erőm és hitem, mi megkövet engem.
Bízom, remélek, még, ha újra az olajos padlón végzem.
Ha ez a sorsom, hát legyen, de akkor sem ölsz meg bennem
mindent.

Ébredés

Éjszakai menedék karjaidban az ölelés,
vágynyat forró sínjein a keresés,
múló feledés, elérhetetlen felismerés, gondtalan szeretés,
láthatatlan rebbenés, mi szemed mögött ül...
Veled, ez is egy önfeledt nevetés.
Te vagy, ki szórod rám szivárványod sokszínűt,
egy hús-vér nő... Igen, egy égi éledés.

Egyszerre

Ha egyszerre adna ki hangot a világ összes teremtménye,
törne utat belőlük fájdalom és nevetés... mi lenne?
Darabjaira törne a Föld, a tűz, a víz
és csak lebegő levegő töltene be az ürességet...?

Éltető értelem

Mert semmi nem megy könnyen, semmi nem megy gyorsan, hirtelen,
még ha vágyam ferde szemmél is kacsint rájuk, és játszik velem.
Hisz a tett, a cél, a vágy egyszer csak gyorsan véghez ér,
hol hiány, hol űr tölti be végtelen életem, mert nincs tanár és
bölcs, mert túlpörgött minden, elkapott a vers, a hang a szó, ami
nem volt más, csak az éltető értelem.

Ez is én...

Titkos vágyak dugóhúzója, furcsa lelkek konzervnyitója vagyok.

Könnyű vér

Félkörnapív ékszer ragyog melled csüngő bimbóján,
hol kedvesség, törékeny pici bújós test dobál a fürdő felé
tétován.

Mi édes fekete ölelés, hol elsőre az érzelem csak pénz, de jó
veled beszélgetni, még ha benned is csak a könnyű vér és
vigasz él.

Fikusz levél

Látod ezt a levelet? Úgy nézz rá, hogy teljesen egyedülálló. Nincs még egy levél, mint ez.
Hasonlítasz hozzá. Te is egyedi ember vagy. Isten úgy néz rád, mint arra az egyetlenre, aki a
legértékesebb számára.

Ha csak te egyedüli ember lettél volna ezen a Földön, Isten akkor is elküldte volna Jézust,
hogy meghaljon érted.

Az egész világon nincs senki, akinek uo. adottságai lennének, mint neked.

Nincs senki, aki, aki úgy gondolkodna, mint Te, nincs senki, aki, aki úgy érezne, mint Te, aki
ugyan úgy érezne, e pár sor olvasásakor...

És számtalan dolog van, amitől egyedi és különleges vagy. Kell, hogy tudd, felbecsülhetetlen
értékű teremtménye vagy Istennek.

Pótolhatatlan vagy Isten és az emberek számára is hisz nincs senki, aki e Földi küldetésedet
betölthetné.

Hagyd, hogy Isten megvalósítsa, veled kapcsolatos tervét. Mind azt a sok jót, amit Ő már rég
megálmodott rólad az Ő nevének dicsőségére.

Fügéd

Édes fügéd méze számban olvad, hol asztalon táncol vágyunk,
és szirmaid felém fordulnak.

Kéklő virág nyíló vágya, több sebből vérző élet álma.

Havas fjordok zord fodros sodrása, piros faházak
kandallóval fűtött bársony ágya,- vár...

Hajnalig...

Aludnom kéne, de vágyam féktelen, hajnalig járom táncom, hol
szép szárd rózsaszín húsa és nevetésed belém fojt egy érzést,
mi harap, akár a végzetem.

Olyan a TV-szex, mint egy gépezet, gőz és tűz hajtja, oly
hideg, gyors, akár az élvezet, mert élvezni kell, a biológia
szólít... mint egy állat... és csak a színes képernyő, a média
pergő fénye vakít...

hol férfi és nő szerv szertelen vággyá, sártáncra szólít, de
fordul fel cstersav gyomromban.

De hol az érték, mi határozza meg életem?

Mert korszakok jönnek... mennek, és élvezem...

Halál

Hol leselkedsz, Halál,
mikor jössz és találsz rám, a hosszú úton merre vársz,
melyik fal mögül ugrasz rám?
De hadd lássam arcod...
Dögölj meg, dögölj meg, Halál!

Hintsd meg

Hintsd meg szívemet fokhagyma poroddal,
Úzzön el minden gonoszt, mi tombol,
ha nyakörve nem szöges csapokkal van kiverve...
rántsd meg, feszüljön a hidegen csillanó fém...
Tanítsd alázatra (móresre) a Halált!
Szülessen új élet, és ne fájjon többé a magány.
Hited halkan bújjon hozzám, érezzem, hogy táncol
szemed melegségében a derűs fényég.
...mert Te és ő benned ugyan az, és bennem is így él,
még, ha selyemvirágfátyolt húz el néha előttem a Halál.

Így

Meztelenül az esőben, ahogy a gerincedre érnek
a viharos cseppek...
Mezítláb a parázson, félig átugorva, ahogy a kedved leli.
Félve, de szabadon és őszintén, ahogy a szíved teszi.
Így...

Jégvirág

Mi csípős kínai kel, mi kikel, és vörös tollát szétszórja,
hol a vágy halott magzata életre kél,
és hideg táncát járja velem,
hol jégvirág szirmait szórja rám a szél,
hol tornyokat romboló sötét erő az égbe ér...
Mi lény fonja körém kosarát?!
De mi lehet a föld alatt, milyen izzó szépség, ki harcol értem
és bontja ki védő pókfonalát.
Érd föl, nézd, miért öl szemed távolba néző szép csodája?
Még ha megborzong is tőled minden liluló száj, de hol vagy,
és mikor találsz rám csúf szépség álruhás ámulás?

..mert mindenki megkapja...

Mert jön még kutyára vér, hol sintér dobja drótját fejedre,
aki semmitől sem fél.

Kebelbarát

Én, a dús keblek bolondja, szomorú lovag,
betérek hozzád, hogy elfelejtsem minden gondomat.
Mézzel, borral vársz és fészölöd hajam...
Én, a dús keblek bolondja, néha hozzád tartozom.
Nem kérsz tőlem semmit, hisz mindent neked adok,
szavak nélkül ismered minden őrült gondolatom.
Odabújsz és átölelsz, és már nem várom a holnapot,
hisz te vagy a Szótlanok Szépe, kérlek,
édesítsd meg a pillanatot.

Kék

Szép szemed rám tekint,
oly kék, mint az ég, mit nem takarnak el felhők,
és látom benne, mitől is szép ez a lét.
Mi víz, mi hal, mi mélyről fölfelé néz,
hol nincs több kék könny,
mert a vízzel egybeolvad az ég.
Mert semmi nem választ el attól,
hogyan megírom, mitől is szép a szép.
Ha adnom kell, adok – adok -, mert velem is közöl az ég.
De villám sodorja életem, hol vöröslik a fény.
Még, ha vékony is a hang, mi szomorú számon kifer,
izzik bennem egy buborék, pukkan, kidurran,
és talán ennyi is elég.

Kékre fagyott

Mindennapok szürke szele fújná el reményem,
- ha engedném -
Lábam alatt roppan friss hó és holtak múltja vígasztal,
csöndesen mesél, hol kékre fagyott a szó,
és borostyán fedi a testet.
Hova szökött a lélek belőlük, merre is szórta szét a szél?
Vadvirágos utakon, melyik liliom porzója hinti rám illatát?
Melyik kábít, hogy gondolatom szabadjára eresszem?
Megosztanám világom, mindegyikkel,
hallgatnám utolsó szavuk, míg fulladásba vagy fagyásba
torkollna torkuk, remegő hangjuk.
De éteri csönd tölt be mindent, s borul világba
a fagyos csillagos hideg égi rét.

Kelyhed

Vágyammal eltelve tested kelyhe,
hol szemed varázsa tűként szúr belém.

Ki barát...

Nem nevezlek többé barátnak, hisz sosem voltál...
Én hittem, vettem föl ölelő ruhádat, mi csak űr volt,
hideg palást és gyalázat.
Rúgtuk együtt gyerekként a port, de most hamuvá égett
minden varázslat, mivel még hazugan ámítasz és kápráztatsz.
Sok közös élmény, mi holtan hullik elém, akár reményem benned,
de az én utamon többé nem járhatsz.
Nincs szó mi kérdezné hova tűnt vágyad, mert se embert,
se istent nem ismersz...
Hát lépj tovább... bután, de mostantól, ÉN már nem nevezlek
barátnak.

Kígyó

A város fényei kígyóként tekerednek körém
és pikkelyein megcsillan álmom... odaát.

Lapot napra

Mert kínra-kín, szóra-szó, vágyra-ágy, foltra-folt,
bókra-csók, hangra-hang.
Mert zöldre-zöld, képre-kép, feketére-fehér,
mi elmosza halott lelkedből a fényt...
de a vágy most is csak rólad mesél.

Láttam

...mert láttam a gonosz színes ízes orcáját,
mi csokis-vaníliás, krémes és málnatorta...

Ma

Mert véget vetek életemnek, amit nem élhettem meg, mert
eltorzított a vég, a képtelen, elfojtott, szótlán hidegvér,
mi melegebb időt, fényt, utat és őszinteséget kér, és már
semmitől sem fél.

Már nem megy...

Már nem megy, mert itt belül valamit megöltél...
Fehérneműd, illatod már nem vonz, habár életet adtál,
ki őszinte befogadással fogant...
de könnyem gömbölyű és az esőmadár gurítja, mint színes
üveggolyót.
Elmentünk egymás mellett, mint két gondolat...
de te melyik is voltál?
Tudom, az idő gyógyít, de lelkem csak csapong, mint egy
viharmadár,
de milyen is voltál? Büszke, önző, kevély, kit befedett a vak
homály...

Mert humor

...mert humor az egyik fegyverem, minek vaktölténye
halántékhöz ér...
Készlet, vezet, és belsőd nevetésbe ered.
Kérded, mi híd köt össze,
hogyan szabadul fel megkötözött világunk,
ahol városaink romjai alatt megbújik félénk szavunk...?

Mosatlan vágyak, lányok

...jönnek és mennek...
Tele volt tangával és fanszórrel az ágyam...
de a lélek mélységét ők sem sejtették,
még ha voltak is százan.
Szép a társas magány, hisz nincs más,
csak sodródás, hideg és bánat, ahol az öröm
csak egy apró nevetés... és a halál még várhat...

Nyelved hegyén

De nyelved hegyén ott ül majd a szó, mi kiszólna, tágra nyílt
ablakán a gondolat megkóstolna.
Íze lenne édes és sós, mi szétszordulna A-ból B-be, egy
virágos rétre szórna, göndör hajad fürtje szerelembe sodorna...
...tartson ez egy napig, egy hétig, majd az őszi eső vágyam a
csatornába tolja...,
elég ennyi, mert megízleltelek,
kiszívtam belőled, ami most nekem kellett, sok és talán elég
is, mert szívem felfújta egy új útra...
...és most más ritmusra zakatolna...?

Oly szép...

Oly szép, mikor sírsz, így még nem láttalak.
Talán én indítottam meg könnyed félénk, fátyolos forgatagát?
Gyöngyözik arcodon, szemed sarkában,
Majd, ér földet virágos kertemben, hol táplál annyi magot.
Életet adsz fojtogató vágyadnak, keresvén gondúzó fátylat,
mi borít ránk fehér verdeső szárnyat.

Ötvenegy-egy vagyok

Ötvenegy-egy vagyok... valamit az élet rám hagyott... múltat, ízt,
ürességet és pár menekítő gondolatot.

Zsinagógák főtt tojással átítatott avokádós ízét, szenvedés
keserű hideg márvány fényét, hogy megértsd, amit eddig csak
hallottál...

És most itt van, hogy megérintsd a fájó zord gondolatot...

Mert butaság és el nem fogadás tölti meg talán válaszod.

Tudom, a körülmény és összetartás kizár olyat is, akit másra
hívott meg a te védő, palást nélküli őrző angyalod.

De hol tart össze és zár ki világod- és érted -, nem vagy más,
csak egy Kitaszított Elfogadott.

Pillanat-körforgás

Szétszórom lelkem gyümölcsét, mit napfény és Ő adott.

Húsát harapva, édes íze betölt minden pillanatot.

De ásd el magját jó helyre, hogy hozzon újra gyümölcsöt,
hogyan ízlelhesd ismét ezt az újraéledő, éltető hangulatot!

Tánc

A lélek tánca honnan veszi ritmusát?

Csak dobbant, rezzen a padló, és éli saját hangulatát.

De hol rezzen még, és honnan jön? – feltárnám –, de akkor
hol lenne a boldogság, mi szálkaként szúrna belém
és elérne a valóság.

Néha jó meghalni a színpadon, hol nincs más, csak hang,
dallam, torzítás és barátság.

De a lélek tánca honnan veszi ritmusát?

Felfedeznék, és te is felfedeznél, ha hagyom,

- de te sem hagytad - így majd más éneke talán lelked
dallamát.

Legyél Te

Legyél te a fűszerem, konyhakertem illatos virága, bazsalikomom morzsolt vágya,
paprikám piros csípős álma, leanderem mazsolás körte világa.
Kimozdít kezed, roppan vállam, feszül hátam.
A tükörben látom széles mosolyod, zöld szemed, és érzem aranybársony illatod.
Véred íze számban, harapom nyakad és ívelt szemöldököd,
de fékezem vágyam, indulatom.
Képed itt van ismét, amit újraéledő életemben már láttam, és most megint megrajzolhatok.

Utolsó

Ez az utolsó járat, mi hazavisz, és minden-minden várhat,
mert nincs más, csak fáradt nők, bűn, ami őket követi.
Igen, ez az éjszakai járat.
Szólnék hozzád, de csak bánat és egy kép keres még,
odarepít, ahol vár a te romvárad.

Vágy

Mi vágy és gondolat, agyamból kihull, ki látja korcs életem,
hol a megdöbbenés csak vékony falú értelem, minek kulcsát fekete mágnesek őrzik,
kattannak... - és darabokra törik a vágy -, mert kékben úszik szíved kalapja,
tenger sós vize tisztítja, és a homokváradat elmossa... ki te voltál...

Vér Méz Menta

A szerencsés szerencsétlenek között,
hol mindent megad az ég, de a türelem forró kereke nem fékez és százzal úttalan utakra tér,
de menta van a véremben, mely frissít és új lehetetre kél.
És forronganék, de a tudat nyugalmat ígér...